

que ho vol la massa de la nació que pensa y treballa, que vol viure y prosperar, que son totes les regions més vigoroses del Estat. Si durant aquest any que comença, ere que n' es temps, no s' apliqui aquest remey, la guerra esclatarà á la península, perque està en lo dentí de tothom sortir d' aquest estat en que s' viu, y alashores se repetirà lo de Cuba.

Durant l'any que ha acabat hem vist triompar la autonomia à Cuba, perque la guerra ha imposat son triomf, durant l'any que comença, la veurem triomfar á la península, perque l'govern, escormentat, procurarà doçarla per la ràhó evitant haver de darla després per la necessitat de la forsa.

JOSEPH ALADERN.

ARTS Y LLETRES

Altre sermó regionalista

Fa quinze dies donà compte aquest periódich d' un sermó en que l' idees regionalista y sos naturals consecuències d' autonomia municipal y descentralització administrativa hi eran alabades y ponderades ab tota la fogosa elocuencia d' un orador de qualitats eminents; y aquestas alabans y ponderacions, per més que ben ajustades y merescudas, eran molt d' estimar y de agrair per sortir de llavis d' un sacerdot que, no essent català, no ha de sentir com los de nostra terra l' anyorament de sos grandesses passades y l' desitx de llur restauració. Consignadas quedan aquellas expressions d' amor entusiasta y emotivas ab l' apreci que pertoca al jove orador francès qui tant d' honor fa al hábit humil que per sempre més glorifica ab sos virtuts excelsas lo serafich Patriarca d' Umbria.

Així debem pendre nota d' un altre sermó, predicat, no com lo primer en una ciutat antiga y en la dia de una festa també antiga, com es la que tant solemniament celebra l' històrica Balaguer per son venerable Sant Cristo, sinó en la fabril ciutat de Sabadell, y en la festa celebrada lo dia 8 de Setembre d' aquest any per la Reial Confraria de Nossa Senyora de Montserrat y l' «Centre Català» de la mateixa ciutat, que va al davant de la moderna indústria catalana.

Lo caràcter de las associacions organizadas de la soles ciutat y la mateixa festivitat del dia convidaven indubtablement al orador a ferhi una prédica religiosa y patriótica, sens exixir poch ni molt de las exhortacions de la oratoria sagrada, que lliga sempre al predicador al objecte concret del profit espiritual dels quins l' escullen, per l' llum y l' uncio que infundeix en las ànimes la paraula divina, quan es predicada única y exclusivamente pera difondir lo coneixement de la doctrina de Cristo Senyor nostre y estableir ó solidar lo regne del seu amor en totas las voluntats.

Per altra part l' orador no necessitava gaire l' estimol de las circumstancies, y solament deixant parlar a son propi pensament y donent a sos sentiments intims franca sortida, ne tenia prou per acomodarse adequadament al objecte y significació del acte y á las disposicions y necessitats del auditori. Aquest estava format en ss majoria dels catalanistes de la fabril ciutat, que no creyen equivocarnos diuent que han sigut sempre, á nostre parer, dels que han comprés millor l' esperit y tendencias del regionalisme militant y dels que ab més rectitud y senit de criteri y ab més coratge y valentia s' han aliasset á sos filis y segueixen sa bandera. La constitució del «Centre Català» y los mèrits que té contra els de la seva ja llarga companya son testimoni de lo que dihem; y, quan altre no, la festa que motiva l' sermó que ns ocupa ne seria prova evident. Lo predicador de la festa era un sacerdot ben coneugut y estimat ja per son ardiment en la defensa y propaganda dels ideals religiosos y patriòtichs y de tot lo que més cultura y bona anomenada pot donar á Catalunya: Mossen Gayetà Soler, director del «Missatger del Sagrat Cor de Jesús» y organissador d' aquella famosa Romeria, una de las que ha deixat més bona memòria, que l' Apostolat de l' Oració de tota nostra terra realitzà per la colocació del celebrat «Sant Crist» en lo Rosari monumental que ha de santificar encara més la Santa Montanya abont té son trono y setial la Patrona principal de totas las diòcessis catalanes.

L' assumpt, donchs, s' imposava, y l' sermó havia de resultar necessariament regionalista d' un cap al altre, com en efecte hi resultà; y per aquest motiu segurament resolgué imprimirlo lo «Centre Català» y publicarlo com un recort d' aquella solemnisima festa, en la qual la Religió, la Patria y l' Art esaren tant ben agermanadas, y com un testimoni al mateix temps del acatament ab que foren rebudss y acollides las llisons que desde l' lloc sagrat donà l' sacerdot ze-

los y fervorós patriota. Llisons d' aquesta mena, quan son dictades per la religió catòlica, basades ó deduïdes de les ensenyances de la història y inspirades per l' amor ó mes ben dit per la caritat de la Patria, han de mereixer sempre l' assentiment dels que s' interessen de veras per la rehabilitació de Catalunya y llyuen ab seny y bona voluntat per la reivindicació de sos drets. Allò que deya ó escribia Lacordaire tant hermosament: «Los deberes ab Deu y l' deberes ab la humanitat han sigut identificats en la ley del Evangelio com avans en la Ley del Sinaï, tot lo que 's fa per Deu ó contra Deu se fa per la Patria ó contra la Patria». Tal es la síntesis del razonamiento que tinguen la satisfacció d' obir los catalanistes sabadellenchs y poden ara meditar tots los que vulgan llegar lo sermó pronunciat en aquella solemne diada. Las llisons que enclou no podrán disgustar á cap bon patrici. Si algú trobés severitat en la expressió, hauria de ferse càrrec que la veritat sol esser severa y, si sigú aborriria aquest llenguatge amorsament austèr de la veritat, daria á comprender que la veritat no li agrada. *Veritas odium patit*, feya dir Terci á un dels personajes de sos extranyas comedies; y la sentencia del escriptor latí, veila comes, no passa ni passará de moda, puig sempre la veritat serà aborrida dels que nola cercan expressament ó expressamente l' impugnan per pecar ab mes llibilitat.

«Sens dubte, deya l' mateix Lacordaire, la veritat no regnarà jamay sola: sa missió es de combatre y de tenir, per consegüint, ilustres enemichs. Mes si son imperi, per esser gran y durable, dev esser combatut, no li está pas prohibit lo tenir defensors dignes d' elle, y de fet, en tot lo teixit de sa història, veureu quasi sempre al Pare de l' Iglesia devant del sofista elocuent, Orígenes devant de Porfirio, San Basili devant de Libanius. La llista d' aquestes oposicions eria llarga: ella ha comensat en Lucifer y l' Arcàngel Sant Miquel, y no's clourà sió lo darrer dia del mon».

Lo predicador es ministre d' aquell que es la veritat mateixa, y de sos llavis, que guardan la ciència, no'n poden sortir sió ensenyansas de veritat. Tals foren las que feu sentir als catalanistes de Sabadell y en elles á tots los que militan en las ja numerosas y cada dia més valentes legions de la Patria renedina lo fervorós predicador que tancava la sua entusiasta peració d' aquesta manera:

«Hem de poguer dir un dia lo que dels homes de Clare deya lo gran O'Connell, lo gran patriota y ensembs lo gran catòlic:

«Los homes de Catalunya saben que l' única base de la llibertat es la Religió, y han triomfat perque ta veu que s' aixeca per la Patria ha estat avans oració al Senyor».

«Si sisix ho fem, no duplém, germans meus, que un dia podrèm repetir l' himne del mateix leader de la restauració d' Irlanda y podrèm dir:

«Ara cants de llibertat ressonen per nostras planes verdoses; sus remors segueixen las muntanyas, y omplen las valls, mormolan en las ondes de nostres rius y de nostres torrents, y ab veu de tro cridan als rasons de nostre montanyas: ¡Catalunya es lliure!»

S. E.

CRÒNICA

OBSEERVACIÓ METEOROLÒGICA del dia 31 de Desembre de 1897

FACILITADAS PER D. RAMON GISPET

HORAS d' obser- vació	BARÒMETRE aneròide	GRAU d' humi- tat	PLUJA en 24 horas	AYGA evap. en 24 h.	ESTAT del cel	OBSE- PACIÓ particular
9 m.	748	75	3'	4'2	Ras	
3 t.	747	70				

HORAS d' obser- vació	TEMPERATURAS				VENTS	NUVOLS
	Maxima	Minim.	Term. tipo	direcció	classe	cm
9 m.	21	13	9	0.	Cumul	63
3 t.	Sol. 23	14	13	0.		

Al arribar á més de nostres benvolguts lectors lo present número, haurém fet ja la entrada al any nou: any, quin comensament los hi desitjém tingan molt felic, fins á l' acabament, y que durant lo mateix gaudeixin y disfrutin de totas las prosperitats, esperant que, si en lo que ahir se despedí de nosaltres ha iluminat á Cuba ab les llibertats d' una amplia Autonomia, l' actual nos enviarà á Catalunya las mateixas llibertats. Si el referíss lo sinyalizá i façons el seu desitjo.

La funció & benefici del coro d' homes que tingúen lloc abir á la nit en lo Teatre Fortuny hi assistí molta concurrencia.

Los beneficiats foren obsequiats ab varis regalos alguns d' ellos en metàlico.

Pera l' dia d' avui s' anuncia funció terde y nit. Donada la festivitat del dia es de creure que nostre teatre se veurà molt concurrat.

Aquesta nit en la societat «Círculo Republicano Autonomista» hi haurà un llokit ball ab orquestra al que hem sigut invitats.

El Nacional de Madrid arribat ahir, publica la protesta que l' general Weyler elevà al Trono, contra el seu concepte del Missatge del President de la República dels Estats Units.

Més que un escrit d' un mallorquí sembla talment d' un andalús ó madrileny, per lo que no fera estrany que en sa redacció hi hagudes intervengut la mà del belicos Romero Robledo.

La són pera l' Estat espanyol, es de que no'n ferà cás: de lo contrari ja teníam escopetades ab los yankees.

En Weyler la sanch la vol fer anar molt barata y es que en los combatis com á director que n' ha sigut, se deu posar molt lluny, tant, que l' altre segurament no hi arriba.

Nostre apreciable colega local, la *Crónica Reusense*, ocupantse de la proposició presentada en la darrera sessió de nostre Excm. Ajuntament, pera que aquest acordés lo demanar al Gobern de Madrid la Autonomia, s' expressa en los termes següents:

«Los regionalistas y federales de nostre Ajuntament han proposat que la Corporació felicití al govern per la autonomia concedida á Cuba, de inant se fassi extensiva á las regions de la Península. Per lo menos hem de confessar que son consecuències ab sois principis y que donada á Cuba no hi ha cap ratió plausible, ni històrica, ni filosòfica per què negui á les demés regions peninsulars, cuyas diferéncies y modo de ser eu tots sentits son mes marcats entre si, que las que hi ha entre elles y Cuba.

Lo difícil es aunar lo fi d' aquest estat autonòmic segons lo criteri regional, pero de tots modos el fer la petició, estan en lo cert aqueixas agrupacions donchs cualsevol pot ser preferible á la manera ediosa ab que l' actual govern aplique aqueixas doctrinas que trencan d' una manera vergonyosa ab lo de Cuba lo que fins ara haviam contingut en anomenar unitat nacional ó integrat de la pàtria».

Nos plau que l' autor del suelto, quina procedència no es deu possos, reconegui que donada á Cuba la autonomia no ni ha rahó pera que negui á cap regió d' Espanya que la vulga y la demani.

Lo demés corre á compte dels que la volén.

El País, de Madrid, senta las costuras al general Weyler de la següent manera sobre so manifest:

«Que pot proposar-se lo general Weyler ab acte semblant? Entent acas que cuant se han tolerat tantas vergonyas pot ser casus beli, moi d' un conflicte internacional, que un jefe d' Estat digui. Corts de son país cosas que per molt molestas que son desgraciadament molt exactes?

Un dia y altre dia los corresponells de notícies particulars confirmen la major part dels fets que al exgobernador general de Cuba, han fet; si això no bastés, en un informe oficial s' han consignat fets que basten per si sols pera que qui directa ó indirectament es causa d' ells, pot ab extreta justicia ser multejada de cruel.

Si á estadísticas, també oficials, nos ateném, més víctimas que la guerra y el clima units, ha causat un sol bando de Weyler: lo referent á la concentració. No hi ha rahó sobrada pera cridar al general sanguinari?

Asombrós es que encara que pretengui que la pàtria exigeixi rectificacions á qui de tal cosa l' accusi! Asombrós es y sols pot justificarse per un afany de notorietat, poch explicable en qui deuria aspirar sols á l' olvit de sos conciutadans.

Lo general Weyler, no ho entent així, prefereix presentar-se com misteriosa esfinge. Som massa crescuts pera que l' coco nos espanti, y veyém ademés a través de tots aqueixos misteris clara y precisa la intenció: Lo general Weyler no s' avé de ab la vida tranquila dels generals en situació de quartel y pretendéspot conseguir un puesto actiu.

Sí, com creyém així es, no seria lo lamentable que el general ho pretenguis sino que el cap logrés veurer satisfeis sos desitjos.

Es un dato molt significatiu que fins en la mateixa

